TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 10. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Finanšu sistēmas izmantošanas noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un terorisma finansēšanai nepieļaušana — Direktīva 2005/60/EK — Ar klienta uzticamības pārbaudi saistīti pasākumi — Direktīva 2007/64/EK — Maksājumu pakalpojumi iekšējā tirgū

Lieta C-235/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Audiencia Provincial de Barcelona* (Barselonas provinces tiesa, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 7. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 13. maijā, tiesvedībā

Safe Interenvios SA

pret

Liberbank SA ,

Banco de Sabadell SA ,

Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA .

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*], A. Ross [*A. Rosas*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 6. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza

— *Safe Interenvíos SA* vārdā – *A. Selas Colorado* un *D. Solana Giménez, abogados*,

— *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA* vārdā – *J. M. Rodríguez Cárcamo* un *B. García Gómez, abogados*,

— Spānijas valdības vārdā – *A. Rubio González* un *A. Gavela Llopis*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

— Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, *M. Rebelo* un *G. Miranda*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Rius* un *I. V. Rogalski*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2015. gada 3. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 26. oktobra Direktīvas 2005/60/EK par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai (OV L 309, 15. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Direktīvu 2010/78/ES (OV L 331, 120. lpp.; turpmāk tekstā – "direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu"), 11. panta 1. punkta interpretāciju, to lasot kopā ar šīs direktīvas 5., 7. un 13. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Safe Interenvíos SA* (turpmāk tekstā – "*Safe*"), finanšu iestādi, un *Liberbank SA* (turpmāk tekstā – "*Liberbank*"), *Banco de Sabadell SA* (turpmāk tekstā – "*Sabadell*") un *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA* (turpmāk tekstā – "*BBVA*"), trim kredītiestādēm (turpmāk tekstā kopā sauktas – "bankas"), saistībā ar banku veiktu tādu kontu slēgšanu, kuras īpašniece ir pirmā minētā sabiedrība, jo tām bija aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu

3 Kā izriet no direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu preambulas 5. apsvēruma, pasākumiem, kuri noteikti nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas jomā, "vajadzētu būt saskaņotiem ar darbībām, ko veic citas starptautiskās institūcijas", un it īpaši ir "jāņem vērā ieteikumi, kurus sagatavojusi Finanšu darījumu darba grupa (turpmāk tekstā saukta – "*FATF*"), galvenā starptautiskā organizācija, kas darbojas cīņā pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu. Tā kā *FATF* ieteikumi ir būtiski pārstrādāti un paplašināti 2003. gadā, šai direktīvai būtu jāatbilst šim jaunajam starptautiskajam standartam".

4 Minētās direktīvas preambulas 10. apsvēruma redakcija ir šāda:

"Iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva, identificē un apliecina faktiskā īpašnieka identitāti. Lai izpildītu šo prasību, tas būtu jāatstāj šo iestāžu un personu ziņā, vai tās izmanto faktisko īpašnieku pieejamos dokumentus, prasa attiecīgos datus saviem klientiem vai kā citādi iegūst informāciju, ņemot vērā, ka šādu klienta uzticamības pārbaudes pasākumu apjoms ir saistīts ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas risku, kas atkarīgs no klienta veida, darījuma attiecībām, produkta vai darījuma."

5 Tās pašas direktīvas preambulas 22. un 24. apsvērumā ir noteikts:

"(22) Būtu jāatzīst, ka nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas risks nav tāds pats katrā gadījumā. Saskaņā ar pieeju, kas balstīta uz riska faktoru, Kopienas tiesību aktos būtu jāievieš princips, ka atbilstīgos gadījumos ir atļauta vienkāršota klienta uzticamības pārbaude.

[..]

(24) Tāpat Kopienas tiesību aktiem būtu jāatzīst, ka konkrētas situācijas rada lielāku nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizācijas un teroristu finansēšanas risku. Lai gan būtu jānosaka visu klientu identitāte un komercdarbības profils, ir gadījumi, kad nepieciešama īpaši stingra klientu identifikācijas un pārbaudes procedūra."

6 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu preambulas 33. apsvērumā ir norādīts, ka informācijas nodošana, kā norādīts 28. pantā, būtu jāveic atbilstīgi noteikumiem par personas datu nodošanu trešām valstīm, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvā 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.; turpmāk tekstā – "personas datu direktīva"), un ka turklāt 28. pants nedrīkst ietekmēt dalībvalstu normatīvos aktus par datu aizsardzību un profesionālo noslēpumu.

7 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu preambulas 48. apsvērumā ir noteikts, ka šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas ir it īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (turpmāk tekstā – "Harta"), un neviens no tās noteikumiem nebūtu interpretējams vai ieviešams tādā veidā, kas nav savienojams ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvenciju, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī.

8 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 1. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana un teroristu finansēšana ir aizliegta.

2. Šajā direktīvā par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu tiek uzskatīts turpmāk norādītais, ja izdarīts ar nodomu:

a) mantas konversija vai nodošana, zinot, ka šī manta ir iegūta ar noziedzīgu darbību vai piedaloties šādā darbībā, lai slēptu vai maskētu šīs mantas nelikumīgo izcelsmi vai palīdzētu kādai personai, kas iesaistīta šādas darbības izdarīšanā, izvairīties no savas rīcības juridiskajām sekām,

b) patiesās būtības, izcelsmes, atrašanās vietas, izvietojuma, aprites, tiesību noslēpšana vai maskēšana attiecībā uz īpašumu vai īpašuma piederības noslēpšana vai maskēšana, zinot, ka šāds īpašums iegūts noziedzīgā darbībā vai piedaloties šādā darbībā;

c) īpašuma iegūšana, valdījums vai lietošana, zinot, ka saņemšanas laikā šāds īpašums iegūts noziedzīgā darbībā vai piedaloties šādā darbībā;

d) piedalīšanās kādā no darbībām, kas minētas iepriekšējos punktos, apvienošanās minēto darbību izdarīšanai, izdarīšanas mēģinājums, palīdzība noziedzīgas darbības veikšanā, pamudināšana uz noziedzīgu darbību, padomu došana vai noziedzīgas darbības izpildes atvieglošana."

9 Saskaņā ar direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 2. panta 1. punktu tā tiek piemērota kredītiestādēm; finanšu iestādēm un virknei juridisku un fizisku personu, kas darbojas, lai veiktu savu profesionālo darbību.

10 Minētās direktīvas 3. panta 1. punktā "kredītiestāde" ir definēta, atsaucoties uz šī paša termina definīciju Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta Direktīvas 2000/12/EK par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu (OV L 126, 1. lpp.) 1. panta 1. punkta pirmajā daļā, proti, kā "uzņēmums, kura uzņēmējdarbība ir noguldījumu vai citu atmaksājamu līdzekļu pieņemšana no plašas sabiedrības un kredītu piešķiršana uz sava rēķina".

11 Saskaņā ar direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 3. panta 2. punkta a) apakšpunktu "kredītiestādes" definīcijā ir iekļauts "uzņēmums, kas nav kredītiestāde, bet kas veic vienu vai vairākas darbības, kuras ir ietvertas [Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 14. jūnija] Direktīvas 2006/48/EK [par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu (OV L 177, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvu 2009/111/EK (OV L 302, 97. lpp.)] I pielikuma 2. līdz 12. punktā un 14. un 15. punktā". Šajā darbību sarakstā šī pielikuma 4. punktā ir iekļauti "maksājumu pakalpojumi, kā definēts 4. panta 3) punktā" Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Direktīvā 2007/64/EK par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK (OV L 319, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/111 (turpmāk tekstā – "maksājumu pakalpojumu direktīva"), un minētā pielikuma 5. punktā – "maksāšanas līdzekļu emisija un administrēšana [..], ciktāl šāda darbība neattiecas uz 4. punktu".

12 Direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 5. pantā ir paredzēts, ka, "lai nepieļautu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un teroristu finansēšanu, dalībvalstis šīs direktīvas darbības jomā var pieņemt vai paturēt [spēkā] stingrākus noteikumus".

13 Direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu II nodaļas "Klienta uzticamības pārbaude" 6.–10. pantā ir ietverti vispārīgi noteikumi par standarta klienta uzticamības pārbaudi, 11. un 12. pantā – īpaši noteikumi par vienkāršotu klienta uzticamības pārbaudi, kā arī tās pašas direktīvas 13. pantā – īpaši noteikumi par pastiprinātu klienta uzticamības pārbaudi.

14 Saskaņā ar direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu7. pantu pakļautās struktūras piemēro klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, nodibinot komercdarbības attiecības, veicot gadījuma rakstura darījumus, kuru apjoms ir EUR 15 000 vai vairāk, ja pastāv aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu, neatkarīgi no izņēmumiem, atbrīvojumiem vai robežvērtības, un ja pastāv šaubas par iepriekš iegūtu klienta identifikācijas datu ticamību un atbilstību.

15 Saskaņā ar direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 8. pantu:

"1. Klienta uzticamības pārbaudes pasākumi ietver:

a) klienta identifikāciju un klienta identitātes pārbaudi, izmantojot dokumentus, ziņas vai informāciju, kas iegūta no uzticama un neatkarīga avota;

b) atbilstīgos gadījumos – faktiskā īpašnieka identifikāciju, kā arī atbilstīgu un atkarībā no riska pakāpes izraudzītu pasākumu piemērošanu, lai pārbaudītu viņa identitāti [..]

c) informācijas iegūšanu par komercdarbības attiecību mērķi un paredzamo būtību;

d) komercdarbības attiecību uzraudzību, ietverot šo attiecību gaitā veikto darījumu pārbaudi [..]

2. Iestādes vai personas, uz kurām attiecas šī direktīva, katram klientam piemēro uzticamības pārbaudi, kas minēta 1. punktā, bet var noteikt šādu pasākumu apjomu, pamatojoties uz riska pakāpi atkarībā no klienta, komercdarbības attiecību, produkta vai darījumu veida. Iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva, spēj pierādīt [..] iestādēm, ka pasākumu apjoms ir atbilstīgs, ņemot vērā nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas risku."

16 Minētās direktīvas 9. panta 1., 5. un 6. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis prasa, lai klientu un faktisko īpašnieku identitātes pārbaude notiek pirms darījumu attiecību nodibināšanas vai pirms darījuma veikšanas.

[..]

5. Dalībvalstis pieprasa, ka gadījumos, kad attiecīgā iestāde vai persona neatbilst 8. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktam, tā nedrīkst veikt darījumus, izmantojot bankas kontu, dibināt komercdarbības attiecības vai veikt darījumu, vai tā izbeidz komercdarbības attiecības, un tās apsver ziņojuma sagatavošanu finanšu ziņu vākšanas vienībai saskaņā ar 22. pantu attiecībā uz šo klientu.

[..]

6. Dalībvalstis pieprasa, lai iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva, piemēro klienta uzticamības pārbaudes procedūras ne tikai attiecībā pret visiem jaunajiem klientiem, bet atbilstīgos brīžos arī attiecībā pret jau esošajiem klientiem saskaņā ar riska pakāpi."

17 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punktā ir minēts:

"Atkāpjoties no 7. panta a), b) un d) [..]punkta, 8. panta un 9. panta 1. punkta, uz iestādēm un personām, uz kurām attiecas šī direktīva, neattiecas šajos pantos paredzētās prasības, ja klients ir kredītiestāde vai finanšu iestāde, uz kuru attiecas šī direktīva, vai tādā trešā valstī esoša kredītiestāde vai finanšu iestāde, kura izvirza šai direktīvai līdzvērtīgas prasības un kuru pārrauga attiecībā uz šo prasību ievērošanu."

18 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 2. punktā ir minēti citi apstākļi, kādos, atkāpjoties no šīs direktīvas 7. panta a), b) un d) apakšpunkta, 8. panta un 9. panta 1. punkta, dalībvalstis var atļaut pakļautajām struktūrām nepiemērot klienta uzticamības pārbaudi. Saskaņā ar tās pašas direktīvas 11. panta 3. punktu pakļautajām struktūrām katrā ziņā ir jāiegūst pietiekama informācija, lai konstatētu, vai uz klientu attiecas šī panta 1. un 2. punktā noteiktie izņēmumi.

19 Saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 13. panta 1. punktu:

"Dalībvalstis pieprasa, lai iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva, veiktu pastiprinātus klienta uzticamības pārbaudes pasākumus papildus pasākumiem, kas minēti 7. un 8. pantā un 9. panta 6. punktā, pamatojoties uz riska iespējamību tādos gadījumos, kas pēc būtības var radīt paaugstinātu risku nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un vismaz situācijās, kas noteiktas 2., 3. un 4. punktā, un citās situācijās, kad ir paaugstināts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas vai teroristu finansēšanas risks, kas atbilst 40. panta 1. punkta c) apakšpunkta tehniskajiem kritērijiem."

20 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 13. panta 2.–4. punkts attiecas uz noteiktām situācijām, kurās klients nav personīgi piedalījies identificēšanas procedūrā, korespondentbanku pārrobežu attiecībām ar respondentiestādēm no trešajām valstīm un darījumiem vai komercdarbības attiecībām ar politiski ietekmējamām personām, kas dzīvo citā dalībvalstī vai trešā valstī. Šādām situācijām ir uzskaitīti specifiski pastiprināti klienta uzticamības pārbaudes pasākumi vai atbilstīgu pasākumu piemēri.

21 Saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 20. pantu dalībvalstis pieprasa, lai pakļautās struktūras pievērstu īpašu uzmanību visām darbībām, kuras, viņuprāt, pēc to būtības it īpaši varētu būt saistītas ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu.

22 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 22. pantā, kurā, tāpat kā tās 23. pantā, ir ietverti informācijas sniegšanas pienākumi, ir ietverta prasība pakļautajām struktūrām un personām un, atbilstīgos gadījumos, to direktoriem un darbiniekiem pilnībā sadarboties, *inter alia* nekavējoties informējot finanšu ziņu vākšanas vienību pēc pašu iniciatīvas, ja tiem ir zināms, ir aizdomas vai pamatots iemesls uzskatīt, ka notiek vai ir notikusi nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana vai terorisma finansēšana vai arī tiek izdarīti šādu darbību mēģinājumi.

23 Saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 28. pantu pakļautajām struktūrām un personām, to direktoriem un darbiniekiem ir aizliegts izpaust attiecīgajam klientam vai trešajai personai, ka ir sniegta informācija saskaņā ar minētās direktīvas 22. un 23. pantu vai tiek vai varētu tikt veikta izmeklēšana saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu.

24 Saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 34. panta 1. punktu dalībvalstis pieprasa, lai pakļautās struktūras ieviestu atbilstīgus un piemērotus pasākumus un procedūras klienta uzticamības pārbaudei, ziņojumiem, lietvedībai, iekšējai kontrolei, risku izvērtēšanai, risku vadībai, atbilstības pārvaldībai un saziņai, lai novērstu un nepieļautu tādu darījumu īstenošanu, kuri ir saistīti ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu.

25 It īpaši direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 37. pantā par pārraudzību, tāpat kā tās 36. panta 1. punktā, ir paredzēts, ka dalībvalstis pieprasa, lai kompetentās iestādes vismaz efektīvi pārraudzītu un veiktu nepieciešamos pasākumus, nodrošinot, ka šīs direktīvas prasības ievēro visas pakļautās struktūras un personas.

Maksājumu pakalpojumu direktīva

26 Maksājumu pakalpojumu direktīvā *inter alia* ir formulēti noteikumi, saskaņā ar kuriem tiek izšķirtas sešas maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas, tostarp kredītiestādes Direktīvas 2006/48, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/111, 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē un maksājumu iestādes maksājumu pakalpojumu direktīvas nozīmē.

27 Saskaņā ar minētās direktīvas 4. pantu "Definīcijas":

"Šajā direktīvā

[..]

3) "pakalpojums" ir "viena no pielikumā minētajām uzņēmējdarbībām", [kas ietver maksājumu darījumu izpildi];

4) "maksājumu iestādes" ir "juridiskas personas, kam saskaņā ar 10. pantu [kurā pieprasīts, lai uzņēmumi, kuri vēlas sniegt maksājumu pakalpojumus, pirms maksājumu pakalpojumu sniegšanas sākuma iegūtu atļauju kļūt par maksājumu iestādēm] piešķirta atļauja nodrošināt un sniegt maksājumu pakalpojumus visā Kopienā;

[..]

22) "pārstāvis" ir fiziska vai juridiska persona, kas maksājumu pakalpojumu sniegšanā rīkojas maksājumu iestādes vārdā;

[..]."

28 Saskaņā ar maksājumu pakalpojumu direktīvas 5. panta pirmās daļas f) apakšpunktu atļaujas kļūt par maksājumu iestādi pieteikumā ir jāiekļauj virkne dokumentu, tostarp "to iekšējās kontroles mehānismu apraksts, ko pieteikuma iesniedzējs ir ieviesis, lai ievērotu noteikumus par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanu saskaņā ar [direktīvu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu]". Maksājumu pakalpojumu direktīvas 10. panta 2. punktā ir paredzēts, ka atļaujas piešķir, "ja pieteikumam pievienotā informācija un pierādījumi atbilst visām 5. pantā izklāstītajām prasībām un ja kompetentās iestādes vispārējais novērtējums pēc pieteikuma izskatīšanas ir labvēlīgs". Saskaņā ar šīs

pēdējās minētās direktīvas 12. panta 1. punktu atļaujas var tikt atsauktas tikai noteiktos apstākļos, tostarp saskaņā ar 12. panta 1. punkta c) apakšpunktu, ja maksājumu iestāde vairs neatbilst nosacījumiem par atļaujas piešķiršanu.

29 Saskaņā ar maksājumu pakalpojumu direktīvas 17. panta 1. punktu, ja maksājumu iestāde plāno sniegt maksājumu pakalpojumus ar pārstāvja starpniecību, tā izcelsmes dalībvalsts kompetentajām iestādēm paziņo noteiktu informāciju, kura dod iespēju šo pārstāvi iekļaut publiski pieejamā reģistrā, kas paredzēts 13. pantā. Šajā informācijā iekļauj šī pārstāvja vārdu/nosaukumu un adresi, kā arī aprakstu par iekšējās kontroles mehānismu, ko pārstāvji izmantos, lai ievērotu noteikumus par to, lai nepieļautu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanu saskaņā ar direktīvu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu.

30 Saskaņā ar maksājumu pakalpojumu direktīvas 20. panta 1. punkta pirmo daļu dalībvalstis par kompetentajām iestādēm, kas atbildīgas par atļauju izsniegšanu maksājumu iestādēm, izraugās "vai nu valsts iestādes, vai struktūras, kuras atzītas saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai kuras atzinušas valsts iestādes, tostarp valstu centrālās bankas". Saskaņā ar šī 20. panta 1. punkta otro daļu šādas "iestādes garantē neatkarību no tirgus dalībniekiem un izvairās no interešu konfliktiem. Neskarot pirmo daļu, maksājumu iestādes, kredītiestādes, elektroniskās naudas iestādes vai pasta žiro norēķinu iestādes netiek izraudzītas par kompetentajām iestādēm".

31 Maksājumu pakalpojumu direktīvas 21. pantā "Pastāvīga uzraudzība" ir noteikts:

"1. "Dalībvalstis nodrošina, lai pārbaudes, ko kompetentās iestādes veic nolūkā pārbaudīt pastāvīgu atbilstību šīs sadaļas ["Maksājumu pakalpojumu sniedzēji"] noteikumiem, būtu samērīgas, piemērotas un atbilstīgas riskam, kādam maksājumu iestādes ir pakļautas.

Lai pārbaudītu atbilstību šīs sadaļas noteikumiem, kompetentās iestādes jo īpaši ir tiesīgas veikt šādus pasākumus:

a) izvirzīt maksājumu iestādei prasību sniegt visu vajadzīgo informāciju, lai uzraudzītu atbilstību;

b) veikt pārbaudes uz vietas maksājumu iestādē, pie jebkura pārstāvja vai jebkurā filiālē, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, par ko atbild maksājumu iestāde, vai jebkurā ārpakalpojumu vienībā;

c) izdot ieteikumus, pamatnostādnes un attiecīgā gadījumā saistošus administratīvos noteikumus un

d) apturēt vai atsaukt atļauju 12. pantā minētajos gadījumos.

2. [..] dalībvalstis nodrošina, ka to attiecīgās kompetentās iestādes maksājumu iestādēm vai to faktiskajiem vadītājiem par normatīvo vai administratīvo aktu pārkāpšanu saistībā ar to maksājumu pakalpojumu darbību vai darbības uzraudzību var pieņemt vai noteikt sankcijas vai pasākumus, kas īpaši paredzēti, lai izskaustu konstatētos pārkāpumus vai šādu pārkāpumu cēloņus.

[..]"

32 Minētās direktīvas 79. pantā "Datu aizsardzība" ir paredzēts, ka "dalībvalstis atļauj maksājumu sistēmām un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem apstrādāt personu datus, ja tas ir vajadzīgs, lai nodrošinātu ar maksājumiem saistītas krāpniecības novēršanu, izmeklēšanu un atklāšanu. Personas datus apstrādā saskaņā ar [personas datu direktīvu]".

Spānijas tiesības

33 2010. gada 28. aprīļa Likumā Nr. 10/2010 par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanu (*Ley 10/2010, de 28 de abril, de prevención del blanqueo de capitales y de la financiación del terrorismo*, *BOE* Nr. 103, 2010. gada 29. aprīlis, 37458. lpp.), ar kuru direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu ir transponēta Spānijas tiesību sistēmā, ir nošķirti triju veidu klienta uzticamības pārbaudes pasākumi – standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumi (3.–6. pants); vienkāršotas klienta uzticamības pārbaudes pasākumi (minētā likuma 9. pants) un pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumi (tā paša likuma 11. pants).

34 Standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumi – kā tas paredzēts Likuma Nr. 10/2010 3.–6. pantā – ietver attiecīgo personu oficiālu identificēšanu, patieso labuma guvēju identificēšanu, informācijas par paredzēto komercdarbības attiecību objektu un raksturu iegūšanu un pastāvīgu komercdarbības attiecību pārraudzību.

35 Likuma Nr. 10/2010 7. panta 1. punktā ir minēts šādi:

“Personas, uz kurām attiecas šis likums, veic visus iepriekšējos pantos paredzētos uzticamības pārbaudes pasākumus, taču tās nevar noteikt 4., 5. un 6. pantā ietverto pasākumu piemērošanas pakāpi atkarībā no riska un klienta tipa, komercdarbības attiecībām, produkta vai darījuma, jo šāda informācija ir iekļauta skaidri pieņemtā politikā par klientu pieņemamību [..]

Šajā likumā minētajām personām ir jābūt spējīgām kompetentajām iestādēm pierādīt, ka pieņemtie pasākumi ir atbilstoša apjoma nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas kontekstā, iepriekš veicot riska analīzi, kas noteikti tiek sagatavota rakstveidā.

Personas, uz kurām attiecas šis likums, sistemātiski piemēro uzticamības pārbaudes pasākumus, ja ir pazīmes, kas neatkarīgi no jebkādiem izņēmumiem, atkāpēm vai sliekšņa liecina par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu, vai ja pastāv šaubas par iepriekš iegūto datu pareizību vai atbilstību.”

36 Saskaņā ar Likuma Nr. 10/2010 7. panta 3. punktu personas, uz kurām attiecas šis likums, nevar uzsākt komercdarbības attiecības vai veikt darījumu, ja tās nevar piemērot šajā likumā paredzētos klienta uzticamības pārbaudes pasākumus. Ja šāda neiespējamība rodas komercdarbības attiecību laikā, tad tām ir jāpārtrauc šīs attiecības.

37 Likuma Nr. 10/2010 9. pantā ir noteikts:

“1. Neskarot 7. panta 1. punkta trešajā daļā ietvertos noteikumus, personām, uz kurām attiecas šis likums, ir atļauts nepiemērot 3. panta 2. punktā un 4., 5. un 6. pantā paredzētos uzticamības pārbaudes pasākumus šādiem klientiem:

[..]

b) finanšu iestādēm, kuras ir reģistrētas Eiropas Savienībā vai tai pielīdzinātās trešās valstīs un kuras tiek pārraudzītas attiecībā uz uzticamības pārbaudes pasākumu ievērošanu.

[..]

Ekonomikas un finanšu ministrija ar lēmumu var izslēgt klientu vienkāršotu uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošanu.

2. Vienkāršotu klienta uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošanu, kas sevī ietver zemu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risku, var atļaut, pieņemot reglamentējošus noteikumus.

3. Personām, uz kurām attiecas šis likums, katrā ziņā ir jāapkopo pietiekama informācija, lai noteiktu, vai uz klientu var attiecināt kādu no šī panta izņēmumiem."

38 Likuma Nr. 10/2010 11. pantā ir paredzēts:

"Personas, uz kurām attiecas šis likums, papildus standarta uzticamības pārbaudes pasākumiem šajā sadaļā paredzētajos gadījumos un visos pārējos likumā noteiktos gadījumos veic arī pastiprinātus klienta uzticamības pārbaudes pasākumus nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas paaugstināta riska dēļ.

Personas, uz kurām attiecas šis likums, atkarībā no to riska vērtējuma veic pastiprinātus klienta uzticamības pārbaudes pasākumus situācijās, kurās pēc to būtības var būt augsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks. Privātbanku darbības, naudas sūtīšanas pakalpojumi un ārvalstu valūtas maiņas darījumi noteikti tiek uzskatīti par tādiem, kas rada šādu risku.

Pastiprinātus klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, kas tiek prasīti darbības jomās ar paaugstinātu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas vai terorisma finansēšanas risku, precizē, izdodot noteikumus."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

39 *Safe* ir sabiedrība, kura pārskaita klientu naudas līdzekļus uz citām dalībvalstīm, kuras nav tās reģistrācijas valsts, vai uz trešajām valstīm, izmantojot kontus, kuri tai ir kredītiestādēs.

40 Pēc tam, kad tika atklātas neprecizitātes informācijā par aģentiem, kuri pārskaitīja līdzekļus, izmantojot *Safe* kontus bankās, pēdējās minētās saskaņā ar Likumu Nr. 10/2010 *Safe* pieprasīja informāciju. Tā kā *Safe* atteicās sniegt šo informāciju, bankas slēdza *Safe* kontus šajās bankās.

41 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka 2011. gada 11. maijā *BBVA* paziņoja par šiem pārkāpumiem Spānijas Bankas Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un finanšu noziegumu novēršanas komisijas izpilddienestam (*Servicio Ejecutivo de la Comisión de Prevención del Blanqueo de Capitales e Infracciones Monetarias del Banco de España*, turpmāk tekstā – "*Sepblac*") un deklarēja, ka tā *Safe* tur aizdomās par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju. 2011. gada 22. jūlijā *BBVA* paziņoja *Safe* par neatgriezenisku tās kontu slēgšanu.

42 *BBVA* lēmumu slēgt *Safe* kontu (un divu citu banku līdzīgus lēmumus) *Safe* pārsūdzēja *Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 5), pamatojoties uz to, ka šī slēgšana esot negodīgas konkurences darbība, kas tai liedzot normāli veikt savu darbību, pārskaitot naudas līdzekļus uz citām valstīm, kas nav tās reģistrācijas valsts. *Safe* uzsvēra, ka tai ir bijušas likumīgas tiesības turēt kontu bankā, lai varētu veikt šādus naudas līdzekļu pārskaitījumus, ko tā arī darīja bankās, un ka tirgū tā ar šīm bankām ir konkurences attiecībās. Tā arī norādīja, ka bankas, atsaucoties uz Likumu Nr. 10/2010, tai esot pieprasījušas datus par tās klientiem, kā arī naudas līdzekļu izcelsmi un galamērķi, ko bankas gan apstrīd, un ka šīs informācijas iesniegšana bankās esot pretrunā valsts tiesību aktiem par datu aizsardzību.

43 Bankas atbildēja, ka saskaņā ar Likumu Nr. 10/2010 veiktie pasākumi esot bijuši pamatoti, it īpaši tāpēc, ka pastāvēja riski, kas saistīti ar kredītiestādes veiktu naudas līdzekļu pārskaitīšanu uz citām valstīm, kuras nav tās reģistrācijas valsts, un tie neesot bijuši pretrunā konkurences tiesībām.

44 2012. gada 25. septembrī *Juzgado de lo Mercantil n° 5 de Barcelona* [Barselonas Komerctiesa Nr. 5] *Safe* prasību noraidīja. Tā uzskatīja, ka bankām, ievērojot nosacījumu, ka bankas *Safe* rīcībā bija konstatējušas tādas rīcības pazīmes, ar ko tiek pārkāpts Likums Nr. 10/2010, bija tiesības lūgt *Safe* ieviest pastiprinātus savu klientu uzticamības pārbaudes pasākumus un sniegt informāciju, kas saistīta ar šiem klientiem.

45 Minētā tiesa katrā konkrētā gadījumā pārbaudīja, vai bankām bija pamats slēgt *Safe* kontus. Tā arī nosprieda, ka neviena no bankām nav pārkāpusi nevienu īpašu pret konkurenci vērstas rīcības aizliegumu, bet *Sabadell* un *Liberbank* (atšķirībā no *BBVA*) ir rīkojušās negodīgi, nenorādot iemeslus, ar ko bija pamatoti to pasākumi. Tiesa savukārt nosprieda, ka *BBVA* rīcība ir uzskatāma par pamatotu, jo tās pamatā bija pārbaudes, kurās tika pierādīts, ka 22 % no pārskaitījumiem, kas veikti caur *Safe* kontu laika posmā no 2010. gada 1. septembra līdz 30. novembrim, nav veikuši aģenti, kuriem ir *Safe* atļauja un kurus ir uzskaitījusi Spānijas Banka. Turklāt šajā laika posmā pārskaitījumus bija veikusi 1291 persona, un to skaits krietni pārsniedza *Safe* aģentu skaitu. Eksperta ziņojumā bija arī uzsvērts to pārskaitījumu risks, kurus nav veikuši identificēti aģenti.

46 *Safe*, *Sabadell* un *Liberbank* šo spriedumu pārsūdzēja *Audiencia Provincial, Barcelona* (Barselonas provinces tiesa); tā šīs trīs apelācijas sūdzības izskata kopā.

47 Iesniedzējtiesa norāda, ka uz visām iesaistītajām personām attiecas Likums Nr. 10/2010, jo tās pieder pie šī likuma 2. pantā uzskaitītajām kategorijām, kas ietver kredītiestādes un maksājumu iestādes. Turklāt visas personas konkurē tirgū un veic tādas pašas darbības, sūtot naudas pārvedumus uz citām valstīm, kas nav to reģistrācijas valsts. Tomēr maksājumu iestādēm, tādām kā *Safe*, tas ir jādara, izmantojot kontus kredītiestādēs, piemēram, bankās.

48 Iesniedzējtiesā *Safe* apgalvo, pirmkārt, ka *BBVA* nebija jāveic klienta uzticamības pārbaudes pasākumi attiecībā uz klientiem, ja tās ir finanšu iestādes, jo tās uzrauga tieši publiskās iestādes, šajā gadījumā – Spānijas Banka. Otrkārt, tā norāda, ka Spānijā tikai *Sepblac* var piekļūt datiem, kas attiecas uz maksājumu iestāžu klientiem. Treškārt, pat ja *BBVA* bija jāveic šādi uzticamības pārbaudes pasākumi, tai esot bijis jāveic detalizēts un izsmeļošs pētījums par *Safe* politiku, lai panāktu atbilstību attiecīgajiem tiesību aktiem pirms šādu pasākumu veikšanas. Šajā lietā *BBVA* esot pieprasījusi tikai eksperta ziņojumu, kas esot ticis sagatavots, izmantojot šos datus. Ceturtkārt, Likums Nr. 10/2010 neattiecoties uz personām, piemēram, aģentiem, kuri piedāvā atbalstu finanšu iestādēm naudas līdzekļu pārskaitījumiem.

49 *Sabadell* apelācijas sūdzībā iesniedzējtiesā ir norādīts uz *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Barcelona* (Barselonas Komerctiesa Nr. 5) spriedumā atzīto, ka tā principā varēja veikt pastiprinātus klientu uzticamības pārbaudes pasākumus, taču tā uzskatīja, ka tā to nevar darīt šajā lietā. Kas attiecas uz *Liberbank* – tā apgalvo, ka konta slēgšana bija pamatota, jo *Safe* nesniedza pieprasīto informāciju.

50 Iesniedzējtiesa uzskata, ka galvenie trīs jautājumi ir radušies saistībā ar direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punkta interpretāciju.

51 Pirmkārt, jautājums rodas par to, vai, ņemot vērā šīs direktīvas 5. pantu, ar kuru dalībvalstīm, lai izvairītos no noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas, ar minēto direktīvu noregulētajā jomā ir ļauts pieņemt vai paturēt spēkā stingrākus noteikumus, valsts likumdevējs var tikt uzskatīts par tiesīgu tās pašas direktīvas 11. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu vai atkāpi transponēt ar citādu formulējumu, nevis saskaņā ar tās strikto saturu. Likuma Nr. 10/2010 9. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka personām, uz kurām tas attiecas, ir "atļauts nepiemērot atsevišķus standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumus" attiecībā uz klientiem, kas ir finanšu iestādes, kuras ir reģistrētas Savienībā vai tai pielīdzinātās trešās valstīs un kuras tiek pārraudzītas attiecībā uz uzticamības pārbaudes pasākumu ievērošanu.

52 Otrkārt, direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punkta, to lasot kopā ar tās 7. pantu, interpretācija rada jautājumu par to, vai Savienības likumdevējs ir vēlējies noteikt īstenu beznosacījuma izņēmumu no tā, ka kredītiestādēm ir jāveic uzticamības pārbaudes pasākumi attiecībā uz saviem klientiem, ja šie klienti ir maksājumu iestādes, uz kurām attiecas šī direktīva to finanšu iestāžu statusa dēļ un kuras savukārt ir pakļautas savai uzraudzības sistēmai.

53 Treškārt, rodas jautājums par to, vai minētajā tiesību normā paredzētais izņēmums attiecas tikai uz uzticamības pārbaudes pasākumiem vai arī tas vienlīdz attiecas uz pastiprinātiem uzticamības pārbaudes pasākumiem.

54 Citi jautājumi rodas pakārtoti, ja direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka finanšu iestādes ir tiesīgas pieņemt uzticamības pārbaudes pasākumus vai pastiprinātus uzticamības pārbaudes pasākumus vai arī tām ir pienākums to darīt neatkarīgi no tā, vai tas tiek darīts, pamatojoties uz Savienības tiesisko regulējumu vai arī valsts tiesisko regulējumu.

55 Šie citi jautājumi, pirmkārt, attiecas uz direktīvas par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punkta kopsakaru ar maksājumu pakalpojumu direktīvas 21. pantu, un to nolūks ir noteikt to uzticamības pārbaudes pasākumu un pastiprinātu uzticamības pārbaudes pasākumu robežas, kuri bankām attiecīgajā gadījumā ir jāpiemēro kredītiestādēm. Tie, otrkārt, attiecas uz jautājumu, vai maksājumu iestāžu veiktā datu par klientiem nosūtīšana kredītiestādēm ir saderīga ar Savienības tiesībām, it īpaši ar personas datu aizsardzības direktīvu.

56 Šādos apstākļos *Audiencia Provincial de Barcelona* (Barselonas provinces tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Par direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punkta interpretāciju:

a) Vai Savienības likumdevējs saistībā ar šīs direktīvas 7. pantu ir vēlējies noteikt īstenu izņēmumu no tā, ka kredītiestādes var veikt uzticamības pārbaudes pasākumus attiecībā uz saviem klientiem, ja šie klienti ir maksājumu iestādes, kas savukārt ir pakļautas savai uzraudzības sistēmai, vai arī tikai atļauju paredzēt izņēmumus?

b) Vai valsts likumdevējs saistībā ar šīs direktīvas 5. pantu drīkst formulēt minētajā tiesību normā paredzēto izņēmumu tā, ka tas saturiski atšķiras?

c) Vai minētajā 11. panta 1. punktā noteiktais izņēmums arī attiecībā uz pastiprinātās uzticamības pārbaudes pasākumiem ir piemērojams tāpat kā attiecībā uz uzticamības pārbaudes pasākumiem?

2) Pakārtoti, gadījumā, ja uz pirmā jautājuma a)–c) punktu būtu jāatbild, ka kredītiestādes drīkst veikt uzticamības pārbaudes un pastiprinātās pārbaudes pasākumus attiecībā uz maksājumu iestādēm:

a) Cik plaša ir iespēja kredītiestādēm uzraudzīt maksājumu iestāžu darbību? Vai var tikt uzskatīts, ka tās atbilstoši direktīvā par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu noteiktajam ir tiesīgas uzraudzīt uzticamības pārbaudes darbības un pasākumus, ko savukārt veic maksājumu iestādes, vai arī šīs pilnvaras ir tikai un vienīgi maksājumu pakalpojumu direktīvā minētajām publiskajām iestādēm, šajā gadījumā – Spānijas Bankai?

b) Vai tālab, lai izmantotu šīs kredītiestāžu pilnvaras veikt pasākumus, ir vajadzīgs kāds īpašs pamatojums, kas secināms no maksājuma iestādes rīcības, vai arī šie pasākumi var tikt veikti vispārīgi – tāpēc vien, ka maksājumu iestāde veic riska darbību, kāda ir pārskaitījumu nosūtīšana uz ārvalstīm?

c) Gadījumā, ja tiktu uzskatīts, ka ir vajadzīgs konkrēts pamatojums, lai kredītiestādes varētu veikt uzticamības pārbaudes pasākumus attiecībā uz maksājumu iestādēm:

i) Kāda ir attiecīgā rīcība, kurai banku iestādei ir jāpievērš uzmanība, lai veiktu uzticamības pārbaudes pasākumus?

ii) Vai kredītiestāde var tikt uzskatīta par tiesīgu tālab izvērtēt maksājumu iestādes darbībā īstenotos uzticamības pārbaudes pasākumus?

iii) Vai, lai varētu izmantot šīs pilnvaras, ir vajadzīgs, lai banku iestāde maksājumu iestādes darbībā būtu konstatējusi kādu rīcību, kas ļauj to turēt aizdomās par līdzdalību nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas darbībās?

3) Tāpat gadījumā, ja tiktu atzīts, ka kredītiestādes ir tiesīgas veikt pastiprinātas uzticamības pārbaudes pasākumus attiecībā uz maksājumu iestādēm:

a) Vai ir pieļaujams, ka starp tiem var būt pasākums, kurā tām tiek prasīts sniegt ziņas par visu to klientu identitāti, kuru līdzekļi tiek nosūtīti, kā arī šo līdzekļu saņēmēju identitāti?

b) Vai maksājumu iestāžu pienākums sniegt ziņas par saviem klientiem kredītiestādēm, ar kurām tās ir gan spiestas darboties, gan konkurē tirgū, ir saderīgs ar personas datu direktīvu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

57 Vispirms ir jānorāda, ka no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka *BBVA* aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu radās pēc tam, kad tā atklāja neprecizitātes informācijā par aģentiem, kuri pārskaitīja līdzekļus, izmantojot *Safe* kontu *BBVA*. *BBVA* saskaņā ar Likumu Nr. 10/2010 pieprasīja informāciju no *Safe* un, tā kā tā šo informāciju atteicās sniegt, slēdza *Safe* kontu. Faktiski, lai arī ar šī likuma 9. pantu ir ļauts piemērot vienkāršotus klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, jo tā ir finanšu iestāde, kuras klienta uzticamības pārbaudes pasākumu ievērošana tiek uzraudzīta, saskaņā ar tā paša likuma 11. pantu ir jāveic pastiprināti klienta uzticamības pārbaudes pasākumi, ja, pamatojoties uz riska novērtējumu, pastāv augsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks. Situācijās, kuras pēc savas būtības rada šādu risku, it īpaši ietilpst naudas sūtīšanas pakalpojumi.

58 Uzdodama pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 5. un 7. pants, 11. panta 1. punkts un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā minētais, saskaņā ar kuru, pirmkārt, ir ļauts piemērot standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, ja runa ir par finanšu iestādēm, kuru klienta uzticamības pārbaudes pasākumu ievērošana tiek uzraudzīta, un, otrkārt, iestādēm un personām, uz kurām šī direktīva attiecas, atkarībā no viņu riska vērtējuma ir uzdots piemērot pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus situācijās, kurās pēc to būtības ir augsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks, – tādās kā naudas sūtīšanas pakalpojumi.

59 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu II nodaļas "Klienta uzticamības pārbaude" 1.–3. iedaļā ir paredzēti trīs veidu klienta uzticamības pārbaudes pasākumi, proti, standarta, vienkāršotas un pastiprinātas pārbaudes pasākumi.

60 Šīs direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu nodaļas 1. iedaļas "Vispārīgi noteikumi" 7. panta a)–d) punktā ir minētas situācijas, kurās iestādēm un personām, uz kurām attiecas šī direktīva, ir jāpiemēro standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumi, jo tajās pastāv nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas risks, no kura var izvairīties, veicot minētās direktīvas 8. un 9. pantā paredzētos pasākumus. Šīs situācijas rodas, tiekot nodibinātām komercdarbības attiecībām, kurās tiek veikti gadījuma rakstura darījumi, kuru apjoms ir EUR 15 000 vai vairāk, ja pastāv aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu vai ja ir šaubas par iepriekš iegūtu klienta identifikācijas datu ticamību un atbilstību.

61 Minētajā 7. pantā noteiktajās situācijās iestādēm un personām, uz kurām attiecas šī direktīva, ir jāpiemēro standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumi, kas saskaņā ar minētās direktīvas 8. panta 1. punktu tostarp ir klienta identifikācija un šīs identitātes pārbaude, atbilstīgos gadījumos – faktiskā īpašnieka identifikācija, informācijas iegūšana par komercdarbības attiecību mērķi un paredzamo būtību un esošo komercdarbības attiecību uzraudzība, un jau veikto darījumu pārbaude. Kā izriet no šī panta 2. punkta, šo uzticamības pārbaudes pasākumu apjoms var tikt pamatots atbilstoši riska pakāpei atkarībā no klienta, komercdarbības attiecību un produkta vai darījuma veida.

62 Saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 9. panta 6. punktu dalībvalstīm ir jāpieprasa ar šo direktīvu pakļautajām iestādēm un personām piemērot uzticamības pārbaudes procedūras ne tikai attiecībā pret visiem jaunajiem klientiem, bet atbilstīgos brīžos – arī attiecībā pret jau esošajiem klientiem saskaņā ar riska pakāpi. Katrā ziņā saskaņā ar minētās direktīvas 9. panta 1. punktu dalībvalstīm ir jānodrošina, lai klientu un faktisko īpašnieku identitātes pārbaude notiktu pirms komercdarbības attiecību nodibināšanas vai pirms darījuma veikšanas.

63 Tādējādi direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 7.–9. pantā Savienības likumdevējs ir identificējis apstākļus, kādos ir uzskatāms, ka valsts tiesību aktos ir jāparedz standarta uzticamības pārbaudes pasākumi, lai izvairītos no nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas riska.

64 Citās situācijās, kas ir atkarīgas no klienta veida, komercdarbības attiecībām, produkta vai darījuma, risks – kā tas izriet no direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu preambulas 10., 22. un 24. apsvēruma – var būt vairāk vai mazāk augsts. Šādas situācijas ir regulētas šīs direktīvas 11. un 13. pantā, un tajos dalībvalstīm ir prasīts nodrošināt, lai tiktu piemēroti dažādi klientu uzticamības pārbaudes līmeņi.

65 Ar zināmiem direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. pantā paredzētiem nosacījumiem klienta uzticamības pārbaudes pasākumi, kas ir paredzēti šīs direktīvas 8. pantā un 9. panta 1. punktā, nav jāpiemēro situācijās, kurās tie principā saskaņā ar minētās direktīvas 7. panta a), b) un d) punktu būtu jāpiemēro. Minētie nosacījumi attiecas uz situācijām, kurās Savienības likumdevējs ir novērtējis, ka nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas risks ir zems, it īpaši, klienta identitātes vai darījuma vērtības, vai priekšmeta, vai produkta dēļ.

66 Tā tas saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punktu ir gadījumos, ja iestādes vai personas, uz kurām attiecas šī direktīva, klients pats ir kredītiestāde vai finanšu iestāde, uz kuru attiecas minētā direktīva.

67 Katrā ziņā ir jānorāda, ka direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punktā nav ietverta atkāpe no šīs direktīvas 7. panta c) punkta.

68 Saskaņā ar šo tiesību normu, to lasot kopā ar minētās direktīvas 11. panta 1. punktu, klienta uzticamības pārbaudes pasākumi vienmēr ir jāveic tad, ja pastāv aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu, taču šis jēdziens nekur citur šajā pašā direktīvā nav definēts. Tādējādi, ja šādas aizdomas rodas, dalībvalstij ir aizliegts vai pieprasīt piemērot vienkāršotas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus.

69 Turklāt – atšķirībā no tā, ko norāda *Safe*, – ir jānorāda, ka direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punktā paredzētā atkāpe neliek šķēršļus valsts tiesiskajam regulējumam, kurā ir paredzēts, ka attiecīgās iestādes un personas saskaņā ar šīs direktīvas 13. pantu piemēro pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus.

70 Minētās direktīvas 11. panta 1. punktā ir paredzēta atkāpe no standarta uzticamības pārbaudes pasākumiem tikai tiem klientiem, kas minēti tās II nodaļas 1. iedaļā. Tā kā šajā tiesību normā nav nevienas atsauces uz direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 13. pantu, kas ir šīs nodaļas 3. iedaļā, tai – kā to savu secinājumu 94. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte – nav nozīmes attiecībā uz klienta uzticamības pārbaudi, kas ir jāveic, ja pastāv augsts risks. Turklāt iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva, vienkāršotas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus "saskaņā ar pieeju, kas balstīta uz riska faktoru", kā tas norādīts minētās direktīvas preambulas 22. apsvērumā, ir tiesīgas piemērot tikai atbilstīgos gadījumos. No šīs pašas direktīvas preambulas 24. apsvēruma izriet, ka, lai gan būtu jānosaka visu klientu identitāte un komercdarbības profils, ir gadījumi, kad paaugstināta nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas riska dēļ ir nepieciešama īpaši stingra klientu identifikācijas un pārbaudes procedūra.

71 Tādējādi, ja pastāv augsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks – kā paredzēts direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 13. pantā –, fakts, ka klients pats ir iestāde vai persona, uz kuru attiecas šī direktīva, nerada šķēršli tam, ka dalībvalsts var saistībā ar šo klientu pieprasīt paaugstinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošanu minētās direktīvas 13. panta izpratnē.

72 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 13. pantā ir izvirzīta prasība dalībvalstīm pieprasīt, lai iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva, veiktu pastiprinātus klienta uzticamības pārbaudes pasākumus papildus pasākumiem, kas minēti 7. un 8. pantā un 9. panta 6. punktā, pamatojoties uz riska iespējamību tādos gadījumos, kas pēc būtības var radīt paaugstinātu risku nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai terorisma finansēšanai, un vismaz situācijās, kas noteiktas 2.–4. punktā.

73 No vārda "vismaz" izriet, ka, lai arī direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 13. pantā ir uzskaitītas situācijas, kurās dalībvalstīm ir jāparedz piemērot pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, šis uzskaitījums nav galīgs. Dalībvalstu rīcībā, transponējot šo direktīvu, ir vērā ņemama rīcības brīvība attiecībā uz piemērotu veidu, kā īstenot pienākumu paredzēt pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus un noteikt gan situācijas, kurās šāds risks ir paaugstināts, gan arī uzticamības pārbaudes pasākumus.

74 Tā – kā to savu secinājumu 95. punktā norādījusi ģenerāladvokāte – lai gan iestādes veikta naudas nosūtīšana uz citu valsti, kas nav tās reģistrācijas valsts, nav minēta direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 13. panta 2.–4. punktā, ar šo pantu dalībvalstīm, izmantojot ar risku pamatotu pieeju, nav aizliegts noteikt to valsts tiesību aktos citās situācijās, kas pēc būtības rada augstu risku un tādējādi attaisno vai pat pieprasa piemērot pastiprinātas uzticamības pārbaudes papildus standarta klientu uzticamības pārbaudei.

75 Tāpēc, neraugoties uz izņēmumu direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punktā, šīs direktīvas 7. un 13. pantā dalībvalstīm ir pieprasīts nodrošināt, lai situācijās, kas saistītas ar klientiem, kuri paši ir struktūras, uz kurām attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, iestādes un personas piemērotu standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumus saskaņā ar šīs direktīvas 7. panta c) punktu un pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus saskaņā ar 13. pantu situācijās, kurās var būt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks.

76 Visbeidzot, attiecībā uz Likuma Nr. 10/2010 9. pantu, ar ko ir pieļauts piemērot standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, pat ja nav aizdomu vai nav nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas riska direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 7. panta c) punkta un 13. panta izpratnē, ir jāatgādina, ka ar direktīvu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu ir veikta minimāla saskaņošana un, pat ja dalībvalstis šīs direktīvas 7., 11. un 13. pantu ir pareizi transponējušas valsts tiesību aktos, saskaņā ar minētās direktīvas 5. pantu tām ir ļauts pieņemt vai paturēt spēkā stingrākus noteikumus, jo šo tiesību normu mērķis ir stiprināt cīņu pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Jyske Bank Gibraltar*, C-212/11, EU:C:2013:270, 61. punkts).

77 Ir arī jānorāda, ka direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 5. pantā minētie "stingrākie noteikumi" var attiekties uz situācijām, kurām šajā direktīvā ir paredzēts noteikts klientu uzticamības pārbaudes veids, un arī citām situācijām, kurās dalībvalstu skatījumā pastāv risks.

78 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 5. pants ir ietverts tās I nodaļā "Temats, darbības joma un definīcijas" un ir piemērojams visām tiesību normām jomā, ko regulē šī direktīva, lai izvairītos no nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas. No tā izriet, ka šī panta apjoms neaprobežojas tikai ar minētās direktīvas II nodaļas "Klienta uzticamības pārbaude" noteikumiem. Tāpēc dalībvalsts var noteikt klienta uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošanu kredītiestādē attiecībā uz maksājumu iestādi pat tad, ja ir izpildīti direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punkta nosacījumi (un tādējādi pat tad, ja nav aizdomu 7. panta c) punkta nozīmē), un situācijās, kas nav minētas šīs direktīvas 7. un 13. pantā.

79 Nosakot, ka dalībvalstis ar direktīvu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu noregulētajā jomā var pieņemt vai paturēt spēkā stingrākus noteikumus, lai izvairītos no noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas, ar šīs direktīvas 5. pantu dalībvalstīm ir nevis piešķirtas tiesības veikt likumdošanas darbību uz Savienības tiesību pamata, bet, atšķirībā no šīs direktīvas II nodaļā paredzētajām tiesību normām, vienīgi atzītas dalībvalstu atbilstoši valsts tiesībām pastāvošās pilnvaras paredzēt šādas stingrākas normas ārpus ar šo pašu direktīvu noteiktā regulējuma robežām (pēc analoģijas skat. spriedumu *Julián Hernández* u.c., C-198/13, EU:C:2014:2055, 44. punkts).

80 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka:

— direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 5. un 7. pants, 11. panta 1. punkts un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā minētais, saskaņā ar kuru, pirmkārt, ir ļauts piemērot standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, ja runa ir par finanšu iestādēm, kuru klienta uzticamības pārbaudes pasākumu ievērošana tiek uzraudzīta, ja pastāv aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu šīs direktīvas 7. panta c) punkta izpratnē, un, otrkārt, iestādēm un personām, uz kurām šī direktīva attiecas, atkarībā no viņu riska vērtējuma piemērot pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus situācijās, kurās pēc savas būtības var būt augsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks tās pašas direktīvas 13. panta 1. punkta izpratnē – kā, piemēram, naudas sūtīšanas pakalpojumi.

— Turklāt, pat ja šādu aizdomu par šādu risku nav, ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 5. pantu dalībvalstīm ir ļauts pieņemt vai paturēt spēkā stingrākus noteikumus, ja šo noteikumu mērķis ir apkarot noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu.

Par otrā jautājuma a) punktu un c) punkta iii) apakšpunktu

81 Ar otrā jautājuma a) punktu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, kā direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu ir jāinterpretē attiecībā uz to pilnvaru ierobežojumiem, kas kredītiestādēm ir piešķirtas saskaņā ar šo direktīvu saistībā ar maksājumu iestādēm, kuras ir to klienti un uz kurām

turklāt attiecas minētā direktīva un maksājumu pakalpojumu direktīva. Ar otrā jautājuma c) punkta ii) apakšpunktu tā būtībā vēlas noskaidrot, vai direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu ir jāinterpretē tādējādi, ka kredītiestāde drīkst novērtēt maksājumu iestādes piemērotos uzticamības pārbaudes pasākumus.

82 Jānorāda, ka no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka šie jautājumi attiecas uz kopīgu direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un maksājumu pakalpojumu direktīvas interpretāciju, it īpaši pēdējās minētās 21. pantu, kurā ir definētas valsts iestādēm piešķirtās pilnvaras maksājumu iestāžu kontroles nolūkā. Iesniedzējtiesai ir šaubas par to pilnvaru apjomu, kuras kredītiestādēm var tikt piešķirtas maksājumu iestāžu darbību kontroles jomā. Tā uzskata, ka ar maksājumu pakalpojumu direktīvu šīs kontroles pilnvaras ir piešķirtas vienīgi valsts kompetentai iestādei, šajā gadījumā *Sepblac*, taču tā jautā, vai ar direktīvu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu bankām netieši nav piešķirtas noteiktas maksājumu iestāžu kontroles pilnvaras, paredzot iespēju veikt pastiprinātas uzticamības pārbaudes pasākumus.

83 Šai sakarā ir jāuzsver, ka direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu attiecas uz iestāžu un personu, uz kurām attiecas šī direktīva, pienākumiem veikt uzticamības pārbaudi. Tā minētās direktīvas 8. panta 1. punktā ir definēti komercdarbības attiecību elementi, saistībā ar kuriem iestādēm un personām, uz kurām attiecas tā pati direktīva, ir jāievāc informācija.

84 Saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 9. panta 5. punkta pirmo daļu dalībvalstis pieprasa, ka gadījumos, kad attiecīgā iestāde vai persona neatbilst šīs direktīvas 8. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktam, tā nedrīkst veikt darījumus, izmantojot bankas kontu, dibināt komercdarbības attiecības vai veikt darījumu, vai tā izbeidz komercdarbības attiecības. Līdz ar to tāda pasākuma kā direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 9. panta 5. punkta pirmajā daļā paredzētā komercdarbības attiecību pārtraukšana ir sekas tam, ka iestāde vai persona, uz kuru šī direktīva attiecas, nespēj ievērot klienta uzticamības pārbaudes pienākumus saskaņā ar minētās direktīvas 8. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktu atbilstoši tam, kā tos ieviesušas dalībvalstis.

85 Direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 9. panta 5. punkta piemērošana nav atkarīga no tā, kāpēc iestāde vai persona, uz kuru attiecas šī direktīva, nevar izpildīt nepieciešamos klienta uzticamības pārbaudes pasākumus saskaņā ar minētās direktīvas 8. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktu. Tādējādi, lai izraisītu minētās direktīvas 9. panta 5. punktā minētās sekas, nav nepieciešams, lai iestādes vai personas, uz kuru attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, klienti sadarbotos, sniedzot informāciju, kas tām ļautu ievērot valsts tiesību aktus, ar ko ieviests šīs direktīvas 8. pants.

86 Tas tomēr nemaina to, ka saskaņā ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 8. panta 2. punktu iestādēm vai personām, uz kurām attiecas šī direktīva, minētās direktīvas 37. pantā minētajām kompetentām iestādēm ir jāspēj pierādīt, ka to klientu uzticamības pārbaudes pienākuma ietvaros veikto pasākumu apjoms – bet šis apjoms var tikt pielāgots atkarībā no klienta, komercdarbības attiecību, produkta vai darījuma veida –, ņemot vērā nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas risku, ir atbilstīgs.

87 Šai sakarā šādiem pasākumiem ir jābūt konkrētai saiknei ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas risku un jābūt samērīgiem ar to. No tā izriet, ka tāda pasākuma veikšanai kā direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 9. panta 5. punkta pirmajā daļā paredzētā komercdarbības attiecību izbeigšana, ņemot vērā minētās direktīvas 8. panta 2. punktu, nebūtu jānotiek, ja nav pietiekamas informācijas par saikni ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas risku.

88 Turklāt direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 37. pantā valsts kompetentajām iestādēm ir pieprasīts veikt efektīvu pārraudzību un nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šīs direktīvas prasības ievēro iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva, tostarp kredītiestādes un maksājumu iestādes, kuras piemēro klienta uzticamības pārbaudes pasākumus kādam no saviem klientiem.

89 No tā izriet, ka kredītiestādēm piekrītošais pienākums veikt klienta uzticamības pārbaudi un sagatavot ziņojumu, no vienas puses, un uzraudzības pasākumi un attiecīga valsts kompetento iestāžu uzraudzība, no otras puses, ir preventīvu un audzinošu pasākumu kopums, lai efektīvi cīnītos ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu, kā arī lai saglabātu finanšu sistēmas stabilitāti un integritāti.

90 Atšķirībā no tā, ko uzskata *Safe*, tas tomēr nenozīmē, ka iestādes un personas, uz kurām attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un kuras darbojas, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem, ar ko ir ieviesti šīs direktīvas 8. un 9. pants, uzņemas uzraudzības lomu, kas ir piešķirta kompetentajām iestādēm.

91 Tas nenozīmē arī to, ka iestādes un personas, uz kurām attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, var mazināt uzraudzības uzdevumu ietekmi, kura kompetentajām iestādēm saskaņā ar maksājumu pakalpojumu direktīvas 21. pantu ir jāīsteno pār maksājumu iestādēm, lai pārbaudītu to atbilstību šīs direktīvas II sadaļas "Maksājumu pakalpojumu sniedzēji" noteikumiem, un minētās uzraudzības iestādes aizstāt.

92 Lai arī iestādēm un personām, uz kurām attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, ir jāpiemēro šīs direktīvas 8. pantā, to lasot kopā ar tās pašas direktīvas 13. pantu, paredzētie uzticamības pārbaudes pasākumi un šai ziņā tās var būt mudinātas ņemt vērā tos uzticamības pārbaudes pasākumus, ko to klienti piemēro savās procedūrās, tas tomēr nemaina to, ka uzraudzības un kontroles pasākumus saskaņā ar maksājumu pakalpojumu direktīvas 17. un 21. pantu un direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 36. un 37. pantu ir paredzēts veikt kompetentām iestādēm.

93 Tādējādi uz otrā jautājuma a) punktu un c) punkta ii) apakšpunktu ir jāatbild, ka direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu ir jāinterpretē tādējādi, ka iestādes un personas, uz kurām attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, nevar apšaubīt maksājumu iestāžu uzraudzības lomu, kura saskaņā ar maksājumu pakalpojumu direktīvas 21. pantu ir kompetentām iestādēm, un tās nevar aizstāt šīs pēdējās minētās iestādes. Direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai arī finanšu iestāde saskaņā ar savu uzraudzības pret klientiem pienākumu var ņemt vērā uzticamības pārbaudes pasākumus, ko attiecībā uz saviem klientiem ir veikusi maksājumu iestāde, visi tās veiktie uzticamības pārbaudes pasākumi tomēr ir jāpielāgo nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas riskam.

Par otrā jautājuma b) punktu un c) punkta i) un iii) apakšpunktu

94 Ar otrā jautājuma b) punktu un c) punkta i) un iii) apakšpunktu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai – ja ar direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 11. panta 1. punktu ir pieļauts, ka dalībvalsts var atļaut kredītiestādei piemērot uzticamības pārbaudes pasākumus, kas nav standarta pasākumi, maksājumu iestādei, kura ir tās klients, – minētās direktīvas 5. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja dalībvalsts izmanto vai nu rīcības brīvību, kas tai piešķirta ar šo 13. pantu, vai arī šajā 5. pantā minēto kompetenci, kredītiestādes veiktu pastiprinātu uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošana maksājumu iestādei, kas ir tās klients, var būt pamatota ar vispārīgās darbības, ko šī maksājumu iestāde veic, veidu – šajā gadījumā – naudas nosūtīšanas pakalpojumiem, vai arī minētās iestādes darbībā ir jākonstatē kāda rīcība, kas ļauj to turēt aizdomās par līdzdalību nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas darbībās.

95 Šis jautājums ir radies strīda kontekstā saistībā ar iestādēm, uz kurām attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un kuras savu klientu uzticamības pārbaudes pasākumus ir pamatojušas ar valsts tiesību aktiem, kas piemērojami situācijās, ko likumdevējs uzskatījis par situācijām, kuras rada augstu risku – šajā gadījumā – naudas nosūtīšanas pakalpojumu sniegšana – un nav minētas šīs direktīvas 13. pantā. Minētais jautājums ir saistīts ar apstākļiem, kuros dalībvalsts ir izmantojusi vai nu rīcības brīvību, kas tai piešķirta ar šo pantu attiecībā uz pastiprinātu klienta uzticamības pasākumu piemērošanu maksājumu iestādei, vai arī minētās direktīvas 5. pantā ietvertās pilnvaras, lai savos tiesību aktos atļautu kredītiestādēm piemērot vai nepiemērot saviem klientiem, kas ir maksājumu iestādes, standarta uzticamības pārbaudes pasākumus un to sakarā veikt uzticamības pārbaudes pasākumus, ko tās uzskata par piemērotākajiem.

96 Šai sakarā jānorāda, ka, šādi rīkojoties, dalībvalstij tomēr ir jārealizē šī kompetence saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, īpaši Līgumos garantētajām pamatbrīvībām (pēc analoģijas skat. spriedumu *Jyske Bank Gibraltar*, C-212/11, EU:C:2013:270, 49. punkts).

97 Lai pārbaudītu, vai ir ievērotas Savienības tiesības, ir jānoskaidro, vai LESD 56. pants pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, kurā ir paredzēta citu, nevis standarta uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošana maksājumu iestādei – kā *Safe* –, kas veic naudas nosūtīšanu uz dalībvalstīm, kuras nav tās reģistrācijas valsts, izmantojot tai kredītiestādēs piederošos kontus.

98 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka LESD 56. pantā ir paredzēta ne tikai jebkādas diskriminācijas novēršana attiecībā pret pakalpojumu sniedzēju tā valstspiederības dēļ vai tādēļ, ka tas ir reģistrēts citā dalībvalstī, nevis dalībvalstī, kurā pakalpojums ir jāsniedz, bet arī jebkāda ierobežojuma, kaut arī tas ir vienādi piemērojams gan vietējiem, gan citu dalībvalstu pakalpojumu sniedzējiem, atcelšana, ja šis ierobežojums aizliedz, apgrūtina vai padara mazāk pievilcīgus tā pakalpojumu sniedzēja pakalpojumus, kurš ir reģistrēts citā dalībvalstī, kurā tas likumīgi sniedz līdzīgus pakalpojumus (spriedums *Jyske Bank Gibraltar*, C-212/11, EU:C:2013:270, 58. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt saskaņā ar LESD 56. pantu nav pieļaujama jebkāda veida valsts tiesību aktu piemērošana, kas pakalpojumu sniegšanu LESD 57. panta izpratnē starp dalībvalstīm padara grūtāku par pakalpojumu sniegšanu tikai vienas dalībvalsts teritorijā (spriedumi *Cipolla* u.c. C-94/04 un C-202/04, EU:C:2006:758, 57. punkts, kā arī Komisija/Beļģija, C-296/12, EU:C:2014:24, 29. punkts).

99 Tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā minētais, kurā ir paredzēta citu, nevis standarta uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošana maksājumu iestādēm, rada izdevumus un papildu grūtības naudas nosūtīšanas pakalpojumu sniegšanā, kas nāk klāt uzticamības pārbaudes pienākumiem, kuri šai maksājumu iestādei pašai ir jāveic saskaņā ar direktīvu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu. Tā kā tostarp ar pārrobežu datu tulkošanu saistīto izmaksu dēļ finanšu slogs, kas izriet no šo papildu uzticamības pārbaudes pasākumu piemērošanas, ir lielāks pārrobežu naudas nosūtīšanā, tas minēto maksājumu iestādi attur pakalpojumus sniegt šādā kontekstā.

100 Neraugoties uz to, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesiskais regulējums, kas ietilpst jomā, kura nav pilnībā saskaņota Savienības līmenī, un kas vienādi ir piemērojams attiecībā uz jebkuru personu vai uzņēmumu, kas veic darbību attiecīgās dalībvalsts teritorijā, – neraugoties uz tā ierobežojošajām sekām pakalpojumu sniegšanas brīvībai – var būt pamatots, ja tas atbilst primāram vispārējo interešu apsvērumam un ja šīs intereses jau neaizsargā tiesību normas, kuras pakalpojumu sniedzējam ir saistošas dalībvalstī, kurā tas ir reģistrēts, ja tas ir piemērots, lai nodrošinātu izvirzītā mērķa īstenošanu, un ja tas nepārsniedz to, kas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai (skat. spriedumus Komisija/Austrija (C-168/04, EU:C:2006:595, 37. punkts, un *Jyske Bank Gibraltar*, C-212/11, EU:C:2013:270, 60. punkts).

101 Tādēļ ir jāizvērtē, kādos apstākļos tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā minētais atbilst šīm prasībām.

102 Šai sakarā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršana un apkarošana ir likumīgi mērķi, kas var attaisnot šķēršļus pakalpojumu sniegšanas brīvībai (spriedums *Jyske Bank Gibraltar*, C-212/11, EU:C:2013:270, 62.–64. un 85. punkts un tajos minētā judikatūra).

103 Tiesa jau ir atzinusi, ka nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas direktīvas pamatā esošais mērķis apkarot finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai terorisma finansēšanai ir jālīdzsvaro ar citu interešu aizsardzību, tostarp brīvību sniegt pakalpojumus. Tā spriedumā *Jyske Bank Gibraltar* (C-212/11, EU:C:2013:270, 49., 59. un 60. punkts) Tiesa būtībā konstatēja, ka ir pieļaujami pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumi, kas izriet no informācijas sniegšanas pienākuma, ja vien ar šādu tiesisko regulējumu ir paredzēts, ievērojot Savienības tiesības, stiprināt cīņas pret noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu iedarbīgumu.

104 Otrkārt, tāds valsts tiesību akts kā pamatlietā izskatāmais ir piemērots, lai nodrošinātu šī mērķa īstenošanu, ja tas palīdz samazināt risku un kopumā patiešām atbilst rūpēm šo mērķi sasniegt saskanīgi un sistemātiski. Šādi valsts tiesību akti, kuros pēc attiecīga riska novērtējuma, tostarp attiecībā uz klientiem, kuri ir maksājumu iestādes, ir noteikts augsts risks attiecībā uz, piemēram, klienta, valsts, produkta vai darījuma veidu un kuros, pamatojoties uz to, ir atļauts un pat pieprasīts iestādēm un personām, uz kurām attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, pēc viņu pašu individualizēta riska novērtējuma piemērot atbilstīgus klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, atbilst šādām prasībām.

105 Treškārt, lai novērtētu, vai šādi valsts tiesību akti ir samērīgi, ir jānosaka attiecīgās dalībvalsts vēlamais aizsardzības līmenis salīdzinājumā ar identificēto nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas riska līmeni.

106 No direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, it īpaši no tās 5. panta un 13. panta 1. punkta, kā arī preambulas 24. apsvēruma izriet, ka dalībvalstis var vai nu noteikt augstāku aizsardzības līmeni nekā Savienības likumdevēja izvēlētais un saskaņā ar šajā 5. pantā noteiktajām pilnvarām klientiem atļaut vai noteikt citus uzticamības pārbaudes pasākumus nekā šajā direktīvā paredzētie, vai arī rīcības brīvības ietvaros, kas tām piešķirta ar minēto 13. pantu, identificēt citas situācijas, kas rada augstu nelikumīgi iegūto līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas risku. Šādi rīkodamās, dalībvalstis var, piemēram, noteikt konkrētus pasākumus, kas jāpiemēro konkrētām situācijām, vai piešķirt iestādēm vai personām, uz kurām attiecas minētā direktīva, rīcības brīvību, lai atkarībā no atbilstoša riska novērtējuma piemērotu pasākumus, kas uzskatāmi par samērīgiem ar izskatāmo risku konkrētā situācijā.

107 Katrā ziņā dalībvalstīm ir jāgarantē, lai piemērotie pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumi būtu pamatoti ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas riska pastāvēšanu un tā līmeni attiecībā uz klientu, komercdarbības attiecībām, kontu, produktu vai darījumu atkarībā no katra konkrētā gadījuma. Bez šāda novērtējuma ne dalībvalstij, ne, attiecīgā gadījumā, iestādei vai personai, uz kuru attiecas direktīva par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, nav iespējams katrā konkrētā gadījumā izlemt, kādus pasākumus piemērot. Visbeidzot, ja nepastāv nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks, preventīvas darbības, balstoties uz šo pamatojumu, nevar tikt veiktas.

108 Šajā riska novērtējumā ir jāņem vērā vismaz visi būtiskie fakti, ar kuriem var tikt pierādīts risks kādam no tādas rīcības veidiem, kas uzskatāma par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu.

109 Turklāt tas, vai valsts tiesību akti ir samērīgi, būs atkarīgs arī no tā, cik lielā mērā ar klienta uzticamības pārbaudes pasākumiem, kas tajos paredzēti, var tikt pārkāptas citu aizsargātās tiesības un intereses saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, piemēram, personas datu aizsardzība, kas paredzēta Hartas 8. pantā, un brīvas konkurences princips starp struktūrām, kas darbojas vienā un tajā pašā tirgū.

Faktiski, ja dalībvalsts norāda primārus vispārējo interešu apsvērumus, lai pamatotu tiesisko regulējumu, kas var radīt šķēršļus kādas pamatbrīvības īstenošanai, šis Savienības tiesībās paredzētais pamatojums ir jāinterpretē, ņemot vērā Savienības tiesību vispārējos principus, tostarp šobrīd Hartā garantētās pamattiesības. Tādējādi attiecīgajam valsts tiesiskajam regulējumam paredzētie izņēmumi var tikt piemēroti tikai tad, ja tas atbilst pamattiesībām, kuru ievērošanu nodrošina Tiesa (skat. spriedumus *ERT*, C-260/89, EU:C:1991:254, 43. punkts, kā arī *Pfleger* u.c., C-390/12, EU:C:2014:281, 35. punkts. Šo tiesību akti mērķi ir jāizvērtē, salīdzinot ar šādām citām likumīgām interesēm.

110 Visbeidzot, tas, vai valsts tiesību akti ir samērīgi, būs atkarīgs arī no tā, vai pastāv alternatīvi, mazāk ierobežojoši līdzekļi, lai panāktu tādu pašu aizsardzības līmeni. Šai sakarā jānorāda, ka pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā vispārīgi ir prezumēts, ka naudas nosūtīšana vienmēr rada augstu risku, nemaz neparedzot iespēju šo prezumpciju par risku apstrīdēt attiecībā uz naudas nosūtīšanas gadījumiem, kuros objektīvi šāda riska nav. Tādējādi tostarp tiesību akti, kuros šāda iespēja ir paredzēta, šķiet mazāk ierobežojoša, ļaujot sasniegt aizsardzības mērķi, ko dalībvalsts ir vēlējusies sasniegt.

111 Tādēļ uz otrā jautājuma b) punktu un c) punkta i) un iii) apakšpunktu ir jāatbild, ka direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu 5. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādam valsts tiesiskajam regulējumam kā pamatlietā, kurš pieņemts, vai nu pamatojoties uz rīcības brīvību, kas ar šīs direktīvas 13. pantu ir piešķirta dalībvalstīm, vai arī pamatojoties uz minētās direktīvas 5. pantā noteikto kompetenci, ir jābūt saskaņā ar Savienības tiesībām, tostarp ar līgumos garantētajām pamatbrīvībām. Lai arī šāds valsts tiesiskais regulējums noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas apkarošanai kalpo leģitīmam mērķim, kas pamato pamatbrīvību ierobežojumus, un prezumpcija par to, ka iestādes, uz kuru minētā direktīva attiecas, veikta naudas nosūtīšana uz valsti, kas nav tās reģistrācijas valsts, vienmēr rada augstu noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas risku, ir piemērota minētā mērķa sasniegšanai, šis tiesiskais regulējums katrā ziņā pārsniedz to, kas nepieciešams, lai sasniegtu mērķi, kam tas kalpo, ciktāl prezumpcija, kas tajā ir iedibināta, attiecas uz jebkuru naudas nosūtīšanu, neparedzot iespēju šo prezumpciju par risku apstrīdēt attiecībā uz naudas nosūtīšanas gadījumiem, kuros objektīvi šāda riska nav.

Par trešo jautājumu

112 Ar trešā jautājuma b) punktu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai personas datu direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir noteikts aizliegums dalībvalstīm pieprasīt maksājumu iestādēm sniegt datus par savu klientu identitāti kredītiestādēm, kuras tieši konkurē ar tām, pēdējo no minētajām piemēroto pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumu kontekstā. Trešā jautājuma a) punkts ir par to, vai pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumu vidū var būt pasākums, kur tām tiek prasīts sniegt ziņas par visu to klientu identitāti, kuru līdzekļi tiek nosūtīti, kā arī to saņēmēju identitāti.

113 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka šie jautājumi attiecas uz to, vai no personas datu direktīvas aspekta uzticamības pārbaudes pasākumi un pastiprinātas uzticamības pārbaudes pasākumi var būt izņēmuma gadījums, kurā ir iespējams nodot personas datus. Iesniedzējtiesai it īpaši rodas jautājums, kuri ir tie dati, kurus attiecīgajā gadījumā maksājumu iestādes pēc kredītiestādes pieprasījuma var nodot tālāk, pamatojoties uz direktīvas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu noteikumiem, un kādos gadījumos šāda nodošana var notikt.

114 Kā izriet no pastāvīgās judikatūras, kas atspoguļojas Tiesas Reglamenta 94. pantā, LESD 267. pantā noteiktās sadarbības starp Tiesu un valsts tiesām ietvaros vajadzība sniegt iesniedzējtiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju nozīmē, ka šī tiesa nosaka prejudiciālo jautājumu faktisko apstākļu un tiesiskā regulējuma kontekstu vai vismaz izskaidro faktiskos apstākļus, kas ir šo jautājumu pamatā (šajā ziņā skat. spriedumu *Azienda sanitaria locale n. 5 "Spezzino"* u.c., C-113/13, EU:C:2014:2440,

47. punkts un tajā minētā judikatūra). Faktiski Tiesa var lemt par Savienības tiesību akta interpretāciju vai spēkā esamību, vienīgi pamatojoties uz faktiem, ko tai ir norādījusi valsts tiesa (rīkojums *Argenta Spaarbank*, C-578/14, EU:C:2015:372, 14. punkts).

115 Iesniedzējtiesai ir arī jānorāda precīzi iemesli, kas to ir mudinājuši uzdot jautājumus par Savienības tiesību normu interpretāciju un kuru dēļ tā uzskata, ka ir jāuzdod Tiesai prejudiciāli jautājumi. Tā jau ir nospriedusi, ka valsts tiesai ir vismaz minimāli jāpaskaidro, kāpēc tā ir izvēlējusies konkrētās Savienības tiesību normas, par kuru interpretāciju tā vaicā, kā arī jāizskaidro saikne, ko tā saskata starp šīm normām un pamatlietā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem (rīkojumi *Equitalia Nord*, C-68/14, EU:C:2015:57, 14. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī *Argenta Spaarbank*, C-578/14, EU:C:2015:372, 15. punkts).

116 Lēmumā uzdot prejudiciālus jautājumus sniegtā informācija kalpo ne tikai tam, lai ļautu Tiesai sniegt lietderīgu atbildi, bet arī tam, lai dotu dalībvalstu valdībām un citām ieinteresētām pusēm iespēju sniegt apsvērumus saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantu. Tiesas pienākums ir nodrošināt, lai šī iespēja tiktu aizsargāta, ņemot vērā, ka atbilstoši šim pantam ieinteresētajiem lietas dalībniekiem tiek darīti zināmi tikai iesniedzējtiesas lēmumi (rīkojums *Argenta Spaarbank*, C-578/14, EU:C:2015:372, 16. punkts).

117 Taču jānorāda, ka savā trešajā jautājumā iesniedzējtiesa vispārīgi atsaucas uz personas datu direktīvu, pietiekami precīzi nenorādīdama uz šīs direktīvas noteikumiem, kuriem varētu būt nozīme, lai Tiesai ļautu sniegt derīgu atbildi.

118 Turklāt jautājums par *Safe* pieprasītās informācijas saturu ir ticis apspriests uzticamības pārbaudes pasākumu, ko tai piemēroja bankas, ietvaros. Tiesvedībā Tiesā *BBVA* uzsvēra, ka tā nekad nav lūgusi personas datus par *Safe* klientiem vai nosūtīto līdzekļu saņēmējiem; tā ir prasījusi tikai informāciju par aģentiem, kuri darbojušies *Safe* vārdā un izmantojuši *Safe* kontus.

119 Taču saskaņā ar labi iedibināto judikatūru LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības procedūras ietvaros nevis Tiesa, bet gan valsts tiesa ir kompetenta noteikt faktus, kas izraisījuši strīdu, un izdarīt no tiem secinājumus attiecībā uz nolēmumu, kas tai jāpieņem (skat. spriedumu *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 37 punkts un tajā minētā judikatūra).

120 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka trešais jautājums nav pieņemams.

Tiesāšanās izdevumi

121 Tā kā attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 26. oktobra Direktīvas 2005/60/EK par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un teroristu finansēšanai, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Direktīvu 2010/78/ES, 5. un 7. pants, 11. panta 1. punkts un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā minētais, saskaņā ar kuru, pirmkārt, ir ļauts piemērot standarta klienta uzticamības pārbaudes pasākumus, ja runa ir par finanšu iestādēm, kuru klienta uzticamības pārbaudes pasākumu ievērošana tiek uzraudzīta, ja pastāv aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu šīs direktīvas 7. panta c) punkta izpratnē, un, otrkārt, iestādēm un personām, uz kurām šī direktīva attiecas,

atkarībā no viņu riska vērtējuma piemērot pastiprinātas klienta uzticamības pārbaudes pasākumus situācijās, kurās pēc savas būtības var būt augsts nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risks tās pašas direktīvas 13. panta 1. punkta izpratnē – kā naudas sūtīšanas pakalpojumi.

Turklāt, pat ja šādu aizdomu par šādu risku nav, ar Direktīvas 2005/60, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2010/78, 5. pantu dalībvalstīm ir ļauts pieņemt vai paturēt spēkā stingrākus noteikumus, ja šo noteikumu mērķis ir apkarot noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu;

2) **Direktīva 2005/60, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2010/78, ir jāinterpretē tādējādi, ka iestādes un personas, uz kurām šī direktīva attiecas, nevar apšaubīt maksājumu iestāžu uzraudzības lomu, kura saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Direktīvas 2007/64/EK par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/111/EK, 21. pantu ir kompetentām iestādēm, un tās nevar aizstāt šīs pēdējās minētās iestādes. Direktīva 2005/60, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2010/78, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai arī finanšu iestāde saskaņā ar savu uzraudzības pret klientiem pienākumu var ņemt vērā uzticamības pārbaudes pasākumus, ko attiecībā uz saviem klientiem ir veikusi maksājumu iestāde, visi tās veiktie uzticamības pārbaudes pasākumi tomēr ir jāpielāgo nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas riskam;**

3) **Direktīvas 2005/60, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2010/78, 5. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādam valsts tiesiskajam regulējumam kā pamatlietā, kurš pieņemts, vai nu pamatojoties uz rīcības brīvību, kas ar šīs direktīvas 13. pantu ir piešķirta dalībvalstīm, vai arī pamatojoties uz minētās direktīvas 5. pantā noteikto kompetenci, ir jābūt saskaņā ar Savienības tiesībām, tostarp ar līgumos garantētajām pamatbrīvībām. Lai arī šāds valsts tiesiskais regulējums noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas apkarošanai kalpo leģitīmam mērķim, kas pamato pamatbrīvību ierobežojumus, un prezumpcija par to, ka iestādes, uz kuru minētā direktīva attiecas, veikta naudas nosūtīšana uz valsti, kas nav tās reģistrācijas valsts, vienmēr rada augstu noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas risku, ir piemērota minētā mērķa sasniegšanai, šis tiesiskais regulējums katrā ziņā pārsniedz to, kas nepieciešams, lai sasniegtu mērķi, kam tas kalpo, ciktāl prezumpcija, kas tajā ir iedibināta, attiecas uz jebkuru naudas nosūtīšanu, neparedzot iespēju šo prezumpciju par risku apstrīdēt attiecībā uz naudas nosūtīšanas gadījumiem, kuros objektīvi šāda riska nav.**

[Paraksti]